

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 110/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. H., bytom M., vo veci porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11 C 323/95 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14 Nc 150/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. H. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. mája 2003 doručené podanie JUDr. V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom M., označené ako „Ústavná sťažnosť na prietahy konania zo strany Okresného súdu Michalovce v konaní číslo: 11 C 323/95“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 323/95 a na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 14 Nc 150/02.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nasledovné rozhodnutie :

„1. Zrušiť uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn.: 14 Nc 150/02 zo dňa: 31. 12. 2002 ako nezákonné, odporujúce Ústave SR.

2. Prikázať Okresnému súdu Michalovce vo veci, číslo konania: 11 C 323/95 konať bez ďalších prieťahov.

3. Priznať sťažovateľovi finančné zadostučinenie 100 000.– Sk za nečinnosť, za porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, za stratu klienta/podnikateľskej aktivity, ako aj zaviazať súd v Michalovciach nahradiť sťažovateľovi vzniklé trovy konania.“

Zo sťažnosti sťažovateľa a z priloženého uznesenia krajského súdu č. k. 14 Nc 150/02-357 z 31. decembra 2002 vyplýva, že sťažovateľ ako právnik zastupoval odporcu P. B. v súdnom konaní vo veci žalobkyne M. S. o vypratanie nehnuteľnosti a o určenie vlastníckeho práva k nej. Tento súdny spor bol vedený na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 323/95. Označeným uznesením krajského súdu sa vyslovilo, že všetci sudcovia okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 323/95 a že sa táto vec prikazuje na prejednanie Okresnému súdu Rožňava. Z odôvodnenia vyplýva, že sa tak stalo preto, že podľa vyjadrenia sudcov okresného súdu vzhľadom na sťažnosť podanú sťažovateľom proti okresnému súdu na ústavný súd a vzhľadom na rôzne invektívy a nepravdivé tvrdenia použité proti nim sa všetci sudcovia okresného súdu cítia zaujatí. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 21. februára 2003.

Podľa názoru sťažovateľa sa žiadny súd nemôže zbaviť zodpovednosti za dĺžku konania poukazovaním na správanie účastníka konania, resp. právneho zástupcu vymyslenými tvrdeniami (písomnými vyjadreniami), resp. spochybňovaním vlastnej nezaujatosti sudcu svojimi subjektívnymi názormi, postojmi, pocitmi a motívmi. O skutočnosti, že všetci sudcovia vyjadrili svoju zaujatosť, sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia krajského súdu, a preto ani nemal možnosť včas reagovať. Nemá v úmysle

cestovať na pojednávania na Okresný súd Rožňava. V dôsledku postupu označených súdov stratil tento prípad a dôveru klienta.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť sťažovateľa považovať za podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že aktívnu legitímáciu na podanie sťažnosti majú iba tie osoby, ktorých základné právo alebo sloboda boli porušené. V danom prípade by za takú osobu bolo možné považovať sťažovateľovho klienta Pavla Benedeka, pretože on je účastníkom konania na okresnom súde (ako odporca). Sťažovateľ v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 323/95 odporcu zastupoval ako právny

zástupca na základe ním udeleného splnomocnenia. V dôsledku uvedeného preto sťažovateľ nemohol byť napadnutým postupom okresného súdu a rozhodnutím krajského súdu ani dotknutý vo svojich základných právach. Ústavný súd už tiež rozhodol, že „Sťažovateľ ako splnomocneného zástupcu účastníka konania nemožno považovať za účastníka konania, ktorý by bol z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy priamo dotknutý postupom súdu“ (I. ÚS 93/03). Uvedené sa vzťahuje aj na čl. 48 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2003